

Chương 18

Dũng Khói và tôi được ông bố Thành giới thiệu vào làm ở một công ty xây dựng ngay trung tâm Hà Nội. Công việc thời gian này chẳng liên quan gì tới chuyên môn. Từ tay trưởng phòng tới mấy kỹ sư ra trường trước chúng tôi vài năm đều có quyền sai vặt hai thằng. Lương thử việc mười nghìn đồng, không đủ tiền ăn sáng. Chúng tôi gọi tay trưởng phòng là Táo Bón bởi cái mặt lúc nào cũng nhăn nhó như bị hành hạ bởi chứng bệnh tiêu hóa. Ngày nào hắn cũng hạch sách chúng tôi với những lý do hết sức vớ vẩn. Đành ngậm bồ hòn làm ngọt vì chúng tôi có được vào làm chính thức hay không là do hắn. Có lần trên đường về Dũng Khói lắc đầu bảo tôi:

“Hết chịu nổi, không khéo có ngày tao sẽ đâm vỡ cái mặt ấy mất!”

Nó quệt mồ hôi trên khuôn mặt đỏ bừng. Cuối tháng Bảy, nắng chói chang vào năm giờ chiều. Mặt đường nhựa được nung cả ngày, giờ phải hơi nóng lên hầm hập. Tôi lạ gì tính nó. Tình trạng này mà kéo dài, không chừng có chuyện thật.

“Có lẽ bọn mình nên gặp bố Thành mày ạ,” Dũng Khói tiếp. “Nhờ ông già tác động tới giám đốc, xin cho bọn mình một việc có liên quan tới chuyên môn. Vắt vả nhưng phải nuôi được bản thân, mà ít ra không bị hạch sách thế này!”

“Thôi, chịu khó chờ thêm ít ngày nữa. Mới chân ướt chân ráo mà đã kêu ca, không hay!”

Dũng Khói nghiêng răng đập. Tôi phải cố mới kịp được nó. Đạp xe trong cái lò nung của trời đất này thật khổ, cả người sũng mồ hôi, mỗi lần đạp là một lần gắng sức. Cái xe trở nên ì nặng, khó nhọc bỏ từng chút một.

“Nếu không thì phải thoát ra càng sớm càng tốt, nơi này như một cái ao tù thối hoắc.” Nó nói.

Tôi im lặng, e rằng cơ quan nào cũng thế cả. Mới vào thì phải chịu thôi.

Tối thứ Năm đài dự báo bão sẽ đổ bộ vào Hà Nội vào tối hôm sau. Sáng thứ Sáu bọn tôi vẫn đi làm. Dũng Khói định xin về sớm để buộc giảng thêm một ít lớp xe đạp cũ lên mái nhà. Tôi tính sẽ giúp nó. Đang ăn trưa, trời bỗng tối sầm, lốc cuốn bụi mù mịt. Bão về sớm hơn dự báo.

“Chuồn thôi mày!” Dũng Khói bảo tôi, bật dậy, bỏ dở bữa cơm căng tin.

“Ừ, nhưng phải nói với Táo Bón đã!”

Cả cơ quan lúc ấy mạnh ai nấy chạy. Hai thằng tìm khắp phân xưởng nhưng không thấy tay trưởng phòng đâu.

“Mặc mẹ cái con lợn ấy, chạy thôi!” Dũng Khói hét lớn, nhảy lên xe đạp, tôi lao theo. Thế nào bọn tôi cũng bị mắng về tội không xin phép cho mà xem!

Trời tối sầm lại. Gió mỗi lúc một mạnh, thổi bạt người, phải cứng tay lắm mới không bị ngã. Lá cây và bụi cuốn thành từng đám rào rào trên đường, tung lên mãi rất mặt. Cơ mặt của tôi phát đau vì nheo mắt tránh bụi lâu quá. Chốc chốc, chúng tôi phải đứng quay lưng lại với gió, nghỉ mấy phút.

Cơ quan chúng tôi nằm ở phố Bắc Cỏ, cách nhà khoảng tám cây số. Đến hồ Gươm thì bắt đầu mưa. Một giờ chiều mà trời như đã sáu, bảy giờ tối. Mây đen dày đặc phủ kín bầu trời như thể một cái vung khổng lồ đang chuẩn bị đập kín cả mặt đất. Người trên đường ai nấy táo tác lao về nhà. Các cửa hiệu dọc phố Hàng Gai, Hàng Bông được đóng kín. Khi tới ngã tư Cửa Nam thì lớp trước của tôi hết hơi. Dũng Khói quay lại, gào lên hỏi:

“Xịt lớp à?”

“Ừ... đi trước đi!” Tôi phát tay.

“Ừ, đi sau nhé!” Nói rồi nó cúi rạp người xuống đạp.

Bão thế này, chắc tôi phải dắt bộ về tận nhà. Nhưng thực ra, đạp xe lúc này cũng không nhanh hơn là mấy.

Dũng Khói vừa qua bên ô tô Kim Mã thì thấy một cây xà cừ to chừng ba người ôm bị bật gốc đổ chắn ngang đường. Chắc mới đổ nên mấy người hiếu kỳ ở phố vẫn còn đang chỉ trỏ, ngó nghiêng. Người hai hướng dồn vào cái khe nhỏ sát gốc cây. Chỗ gốc cây bật lên biến thành một cái hồ nước. Một ông già vì chen chúc mà sẩy chân ngã xuống hồ. Lùng bùng trong chiếc áo mưa, lại bị chiếc xe đạp đè lên người, mặt ông lấp ló trong nước. Một phụ nữ kêu the thé:

“Giúp ông ấy, giúp ông ấy kìa!”

Dũng Khói vội nhảy tới, một tay bám vào gốc cây, một tay cầm cổ áo ông già kéo. Mấy người khác cũng xúm vào giúp. Nó dìu ông già vào bên đường. Một phụ nữ dắt xe đạp cho ông.

Để người phụ nữ chăm sóc ông già, nó đi tiếp. Nó nhồm cả người để đạp. Mưa quật vào mặt đau rát. Gió gầm rít, quăng quật mọi thứ. Những miếng tôn lợp nhà kêu phùng phùng như sắp bị đứt tung.

Tới đầu dốc đá, Dũng Khói lao xuống trên con dốc lỏm nhồm. Chiếc xe đạp nhảy chồm chồm chực hất nó ra khỏi yên. Gã trai nghiêng răng ghì xiết tay cầm. Vừa tới đầu ngõ thì nó sững sờ. Giữa bão tố vùn vủ, ngôi nhà của hai mẹ con đổ sập thành một đồng bùng nhùng. Lá cọ vung vãi, giấy dầu rách toang hoác, những bức vách bằng đất trộn rơm vỡ ra để lộ những ô vuông đan bằng tre ở trong. Cả sân vườn nhuốm một màu vàng của lớp đất sét trát tường. Đám đông hàng xóm đang hò hét điều gì đấy. Gã trai chết lặng.

“Má!” Nó hét lên, lao vào giữa đám người. Mẹ nó đang bị một cây cột chính của căn nhà đè lên người. Mấy người hàng xóm đang tháo gỡ lớp cột kèo, lá cọ và giấy dầu phía trên. Màu máu hòa cùng màu đất sét loang ra một khoảng rộng. Dũng Khói cuống cuồng chui vào một kẽ hở để tới bên mẹ.

“Từ từ, khéo làm mẹ cháu đau!” Một phụ nữ nhắc nó. Dũng Khói trườn tới, đùi nó bị một vật gì đấy cào rách nhói buốt.

“Má. Má ơi!” Nó gọi to. Chiếc cột nhà chặn ngang phần bụng của bà. Gã trai thử nhấc chiếc cột nhưng không ăn thua.

Thấy một khoảng trống phía dưới cái cột, nó xoay người, căng miết tay chân để chui đầu qua đó. Nó đẩy một cái gì đó chắn phía trước. Vật ấy dịch đi một chút rồi cứng ngắc. Nó co hai cánh tay trước ngực để tạo ra một điểm tựa rồi gồng người, dùng lưng và vai nâng cái cột lên.

Hàng xóm vẫn đang kéo đỡ phần bùng nhùng phía trên. Lưng của Dũng Khói đau buốt vì phần thủng lỗ chỗ của cây cột cào vào. Cơ lưng và tay của nó mỏi rã rời, đau nhức. Gã trai hiểu là sức nặng nó đang gánh chịu chính là sức nặng đã đè lên bà mẹ, ý nghĩ đau đớn ấy khiến cơ bắp của nó chùng xuống, cây cột vì thế mà rơi xuống thấp một chút. Nhận ra điều ấy, gã trai quyết không bị phân tán, nó gồng cứng người cố nhích chiếc cột lên. Khi cơ bắp tê dại, rã rời, cũng là lúc mấy người đàn ông đã dọn được một khoảng trống phía trên hai mẹ con.

“Cháu cố nâng lên một chút nữa.” Ai đó nói. Dũng Khói nghiêng răng, cố hết sức bình sinh cho một lần cuối.

“Được rồi!” Một người reo lên.

“Chờ chút cháu nhé!” Giọng hỏi hã của một người đàn ông.

Dũng Khói thử trườn ngược ra nhưng không thể vì cây cột đè dí nó xuống. Nó phải gồng người, nâng vai mỗi khi hít vào. Ngực của nó đã tức trong từng

nhịp thở. Cuối cùng, mấy người đàn ông cũng nâng được một đầu cây cột để nó chui ra. Mẹ nó đã được đưa bằng xích lô ra bệnh viện cách nhà khoảng hai cây số. Mấy phụ nữ xúm lại xem gã trai thế nào nhưng nó đã phóng theo chiếc xích lô.

Con dốc dẫn lên đê biến thành một dòng suối. Cổ chân nó bị trẹo khi dẫm lên những viên đá lổng chổng. Lên tới mặt đê, không thấy chiếc xích lô, nó đưa tay chắn những hạt mưa quất thẳng vào mặt để nhìn đường rồi chạy dọc con đê. Vật gì đẩy cửa vào gan bàn chân đau buốt nhưng nó mặc kệ. Hình ảnh mẹ nằm bất động trong vùng tối dưới đồng hồ nát khiến nó hoảng sợ. Tim nó như bị một bàn tay bóp chặt, cổ họng khô đắng, nghẹn nghẹn. Giữa bão tố, gã trai thoáng thấy mình như một đứa trẻ bơ vơ, bất lực.

Gió rú rít cay nghiệt, vẩn bẻ cành lá rãng rấc. Hàng triệu chiếc lá bị đứt ra khỏi cành, quăng quật, đập vào mặt gã trai như những cái tát, những cuống lá chọc vào da thịt nó đau nhói. Mưa xối xả mịt mù khắp đất trời. Mây đen trương phình nặng nề như sắp bục ra, ào xuống nhân gian một sự thù hận thâm căn cố đế. Đường phố không một bóng người. Các ngôi nhà đóng kín cửa. Gã trai sắp ngã chạy gần tới cổng bệnh viện thì đuổi kịp chiếc xích lô.

Một người gò lưng đạp xe, một người khác chạy theo đẩy. Bà hàng xóm đang ôm mẹ nó. Gã trai đưa tay đẩy cùng. Thân hình mềm oặt của mẹ khiến nó đau đớn. Khuôn mặt bà tối xám như không còn chút sinh khí. Gã bảo vệ thấy nhóm người dất díu nhau giữa mưa bão chắc cũng hiểu tình thế cấp bách, gã không hoạnh hợ gì mà nhắc ngay cái thanh chắn lên. Dũng Khói bế xốc mẹ vào phòng cấp cứu.

“Đặt bệnh nhân lên giường này.” Ông bác sĩ chừng bốn mươi tuổi sau ô cửa kính chạy ra nói.

“Bệnh nhân làm sao?”

“Nhà đổ, bị cột đè lên!”

“Người nhà ra bớt ngoài đi! Lan đâu, thay quần áo cho bệnh nhân, à, gọi bác sĩ Hải lại phòng cấp cứu ngay! Còn em đi làm thủ tục nhập viện đi!” Ông bác sĩ vừa điều hành công việc vừa đo huyết áp cho bà mẹ. Gã trai chột nhó mà không mang tiền. Nó chạy ra hành lang cầu cứu bà hàng xóm.

“Ừ, vội quá nên bác cũng không nghĩ ra! Cháu ở đây với mẹ, bác về lấy!” Nói rồi bà tát tá bằng mình qua màn mưa.

Dũng Khói cùng một cô y tá đẩy cáng đưa bà mẹ đi xét nghiệm máu và chụp X-quang. Bác sĩ chẩn đoán bà bị tổn thương, chảy máu bên trong. Huyết áp thấp, mạch yếu.

Sau khi có kết quả xét nghiệm thì bác sĩ quyết định mổ. Bà bị mất máu nặng do đa chấn thương. Vỡ xương chậu, tụ máu nhiều ở toàn bộ vùng lưng và bị dập động mạch chủ ổ bụng.

Ông bác sĩ có mái tóc hoa râm bảo Dũng Khói ra ký giấy cho phép bệnh viện mổ. Gã trai ký xong, ông bảo:

“Bệnh nhân yếu vì mất máu nhiều. Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức nhưng trong y học thì không ai có thể khẳng định được điều gì cả. Em hiểu chứ?”

Gã trai gật đầu.

“Bình tĩnh em nhé!” Ông bác sĩ nói, đặt tay bên vai nó rồi đi vào phòng mổ.

Biết tin, tôi vội ra bệnh viện. Mãi tôi mới tìm được Dũng Khói ở khu phẫu thuật. Nó bảo tôi về chuyển cái hòm tôn đựng quần áo sang nhà tôi. Trong đấy có mấy chỉ vàng và tiền mẹ nó dành dụm. Tôi vội quay về. Ông tổ trưởng dân phố và bố tôi áo mưa, đội nón đứng ở sân nhà Dũng Khói. Ông tổ trưởng bảo:

“Ừ, bác và bố cháu không biết xử lý thế nào. Chuyển hết những thứ giá trị về bên ấy. Để đây thì mất hết!”

Giữa mưa bão, ba người chúng tôi phải đi lại không biết bao nhiêu lượt mới chuyển được hết đồ về nhà tôi.

Sự chờ đợi tưởng như vô tận. Dũng Khói ở khu vực hậu phẫu đã mấy tiếng. Bên ngoài, gió bão vẫn gầm rú, lông lộn phá phách như một con quái thú khổng lồ. Gã trai nhận ra sự bất trắc, mỏng manh của cuộc sống. Sáng nay khi nó rời nhà đi làm, mọi chuyện vẫn tốt đẹp.

Sau ca mổ mấy tiếng, gã trai được phép vào trông mẹ. Đây là ngoại lệ vì thường người nhà bệnh nhân không được vào khu hậu phẫu. Ông bác sĩ có mái tóc hoa râm cho nó mượn bộ quần áo của bệnh viện và bảo nó vào tắm gội trước khi dẫn nó vào. Một nữ y tá giải thích các chỉ số trên màn hình theo dõi bệnh nhân và dặn gọi cô khi máu truyền sắp hết.

Gần sáng, Dũng Khói rơi vào trạng thái nửa thức nửa ngủ. Nó cố mở mắt nhìn cái màn hình nhưng đầu óc thì mơ màng. Gã trai chợt thấy mẹ đang nhìn nó.

“Má!” Nó mừng rỡ reo lên. Nó vượt cánh tay bà thật nhẹ để không chạm vào kim truyền máu. Môi bà mấp máy, nó nhồm dậy lắng nghe.

“Má muốn nói với con một chuyện,” bà nói yếu ớt.

“Vâng, con nghe ạ!”

“Ngày trước, con có hỏi về cha của con...” Gã trai nín thở. Cuối cùng, bà cũng nói ra điều ấy.

“Vâng!”

“Ông ấy tên Hoàng. Năm trước má vô tình gặp lại một người quen của ông ấy. Người này theo ông Hoàng ra Bắc để đào vàng... nói là ông Hoàng... má xin đừng cho ông ấy biết má ở đâu...”

“Thế... ông ấy đang ở đâu ạ?”

“Má không hỏi...” Giọng bà yếu dần rồi không thành tiếng. Bà nhìn con nước mắt giàn giụa.

Gã trai lau mặt cho mẹ. Nó tự hỏi sao bà quyết định nói ra điều ấy vào lúc này. Môi bà lại mấp máy.

“Dạ...” Dũng Khói cố nghe nhưng giọng bà quá yếu, nó không hiểu.

“Má nghĩ đi nhé, mọi chuyện sẽ ổn thôi!”

Nó kéo ghế gần hơn, vén mấy sợi tóc vương trên trán mẹ rồi nắm lấy tay bà. Tim nó thắt lại. Người thân yêu nằm kia mà nó chẳng thể làm gì. Thể trạng bà rất yếu. Huyết áp tụt dù máu được truyền liên tục. Bà mẹ nhìn con không chớp, hai hàng nước mắt lăn dài trên má. Ánh mắt ấy đã theo nó suốt đời.

“Ôi, má đừng khóc! Chịu khó điều trị rồi má lại khỏe thôi, má...”

Dũng Khói nghẹn lời quay đi, muốn nói bà đừng lo lắng gì cho nó nhưng không thể.

Con bảo tan về sáng. Máu được truyền liên tục nhưng sức bà mẹ đã cạn. Việc nối động mạch chủ không thành công. Mất máu nhiều khiến bà trụy tim. Sau vài lần cấp cứu thì các bác sĩ buông tay. Gã trai chứng kiến tất cả. Quãng thời gian ấy lấy đi của nó nhiều năm cuộc đời. Nỗi sợ hãi, nỗi đau khi thấy người thân yêu rời bỏ cuộc sống mà chẳng thể làm gì. Lần đầu tiên nó hiểu con người có thể bất lực, nhỏ bé đến thế nào.

Cơ thể rã rời đau nhức, tâm trí tê liệt, nó chết lặng cảm nhận tay bà đang lạnh dần trong tay mình. Nó lau mặt cho mẹ, sửa gọn tóc cho bà. Khuôn mặt trái

xoan với những đường nét mềm mại được tôn lên bởi mái tóc dài đen nhánh. Bà thanh thản như đang ngủ. Khoảnh khắc ấy gã trai nhận rõ hơn bao giờ hết mẹ thật đẹp và nó yêu bà biết chừng nào. Nỗi đau trào lên tàn nhẫn như có kẻ xiết mạnh con tim. Sự chia lìa ác độc! Nó vừa mất người thân yêu nhất trên cõi đời. Sự vô thường của cuộc sống phũ phàng. Cô y tá nói điều gì đấy nhưng nó như hóa đá, trân trân nhìn mẹ.

Đám tang diễn ra như trong sương mù. Mọi việc do bạn bè, hàng xóm lo liệu. Dũng Khói lặng lẽ làm theo mọi người bảo. Khi mộ được đắp xong thì đã muộn. Mọi người về hết, chỉ còn bạn thân ở lại cùng nó. Dũng Khói đứng chôn chân trước mộ mẹ. Không biết Hạnh đứng cạnh nó từ bao giờ. Nàng cầm tay nó, nói điều gì đấy, đôi mắt ầng ậc nước trong nhấp nhোang chiều tà.

Sau đám tang, Dũng Khói cứ ngỡ ngác mãi. Nó không biết làm gì. Bố mẹ Thành bảo nó ở nhà họ nhưng nó chỉ sang nhà tôi. Bố mẹ Thành nhắn qua tôi là nếu nó có ý định dựng lại ngôi nhà thì họ sẽ cho vay tiền. Tôi nói với Dũng Khói điều ấy, nhưng nó chỉ im lặng. Tôi không chắc là nó nghe thấy gì không.

Rủ đi đâu, nó chỉ im lặng ngồi từ đầu tới cuối chẳng nói một câu.

Cái chết của mẹ khiến Dũng Khói thấy cuộc đời thật vô nghĩa. Cả cõi sống bỗng thành tang tóc, hoang vu vô định. Nhiều ngày sau, Dũng Khói ngồi ở vườn, nhìn cái đồng hồ nát vụn từng là ngôi nhà của hai mẹ con, nơi chứng kiến tuổi thơ của nó. Hình ảnh mẹ lặng lẽ làm việc vào những sáng mùa đông, lúc tíu tít bán hàng, khi ngồi nhìn nó ăn cơm, hỏi chuyện trường lớp... cứ hiện về mãi không thôi. Những thước phim đã mất quay mãi trong đầu nó. Cái giọng dịu dàng gọi nó dậy vào buổi sáng hay nhờ nó làm việc này, việc kia vang mãi... Mẩu tử tình thâm. Sự ra đi của bà đã dứt khỏi hồn nó một mạch sống. Nó bàng hoàng ngỡ ngác, sống đấy nhưng một phần của nó cũng đã chết theo bà.

Có lẽ cuộc đời bà chỉ hạnh phúc khi còn trong vòng tay ông bà ngoại. Bà bắt đầu đau khổ từ khi có nó. Không phải! Con người kia mới là kẻ gây đau khổ cho bà. Kẻ tội đồ nhưng lại là căn nguyên của sự tồn tại của nó. Gã trai chua chát nghĩ.

Tại sao mẹ lại nói về con người ấy ngay trước khi mất? Phải chăng bà muốn nó tìm gặp ông ta? Chắc hẳn bà đã băn khoăn nhiều về điều này. Không biết con người ấy có tình cảm với bà như thế nào? Ông ta có hối hận không? Rốt cuộc ông ta là người thế nào?

Những thắc mắc dính lấy tâm trí nó. Ông ta là một ẩn số liên quan tới nó. Nó không thể chấp nhận thông tin gián tiếp mà cần gặp trực tiếp, cần xé toang sự mập mờ về con người ấy. Như thế nào thì nó vẫn muốn biết ông ta là ai. Có vậy nó mới thanh thản sống tiếp được. Trong trạng thái hư vô, cả cõi sống bao trùm bởi một màu trắng mờ mờ của sương mù, ý muốn đi tìm con người ấy bỗng nổi lên giục giã. Có lẽ, đây là điều duy nhất đánh thức được nó, bắt nó thoát khỏi cái trạng thái vật vờ, thức mà như ngủ này.

Một buổi chiều, gã trai ra thăm mộ mẹ. Nó ngồi đây không biết bao lâu. Cuộc sống là vậy sao? Đây là ý nghĩa cuộc sống khi đã mất người ruột thịt duy nhất, khi cõi lòng chỉ là nơi tan hoang mịt mịt? Người thân yêu ở dưới kia, có mấy mét mà là cả một sự cách biệt vô cùng. Ai có thể tin là mới mấy ngày trước bà vẫn còn đi lại, nói cười, chăm chút cho nó. Giờ đây linh hồn mẹ đang ở đâu? Mẹ còn cảm thấy tình yêu của con không?

Trời đã tối từ lúc nào. Nghĩa địa vắng lặng. Nếu như nó biết được linh hồn bà ở đâu đây, rằng bà cảm thấy hoang lạnh ở chôn này thì nó sẵn sàng ngủ lại nếu điều đó có thể sưởi ấm linh hồn. Nhưng sao bao cơn sóng khổ đau phát ra mà nó chẳng hề cảm thấy chút phản hồi. Phải chăng đây chính là cái điều phi lý nhất của kiếp người, rằng cái chết là sự chia lìa cuối cùng, vĩnh viễn và tuyệt đối.

Gã trai rời nghĩa địa. Nước mắt khiến con đường lầy lội nhòe mờ. Ngày mai nó sẽ bắt đầu hành trình đi tìm con người ấy.